
КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

УДК 342.95:61

Шестак Л. В., к.ю.н, доцент
Канаєва В. В., студентка**ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА
ПОРУШЕННЯ КАРАНТИННИХ ОБМЕЖЕНЬ**

Анотація. У статті здійснено аналіз особливостей та проблем застосування статті 443 Кодексу України про адміністративні правопорушення «Порушення правил щодо карантину людей»; досліджено окремі проблеми практики притягнення осіб до адміністративної відповідальності за порушення правил щодо карантину людей та шляхи удосконалення врегулювання зазначеної сфери суспільних відносин.

Ключові слова: карантин, пандемія, COVID-19, адміністративна відповідальність, адміністративне правопорушення.

Shestak L. V., Candidate of Legal Sciences,
Associate Professor
Kanaieva V. V., Student

**THE PROBLEMS OF ADMINISTRATIVE RESPONSIBILITY FOR
VIOLATION OF QUARANTINE RESTRICTIONS**

Abstract. The article deals with the analysis of application features of Article 443 of Code of Ukraine on Administrative Offenses, the discipline research of bringing persons to administrative responsibility for the violation of rules regarding people's quarantine and the improvement regulation opportunities of the specified sphere of the social relations.

Key words: quarantine, pandemic, COVID - 19, administrative responsibility, administrative violation.

Актуальність теми дослідження. Події останніх років, коли весь світ оголосив про початок пандемії коронавірусної інфекції відобразились на усіх сферах суспільного життя. Масштаби та швидкість поширення гострої респіраторної хвороби COVID-19, а також мутацій відповідних вірусів створюють загрозу особистій, громадській та державній безпеці в цілому, спричиняють тяжкі соціально-економічні та демографічні наслідки. Тому нагальним стало питання про застосування превентивних заходів та заходів адміністративної і кримінальної відповідальності за вчинення діянь, які сприяють поширенню інфекційних захворювань.

Постановка проблеми. В умовах поширення санітарно-епідеміологічної небезпеки питання реалізації зазначених завдань поставлено дуже гостро, у зв'язку з чим положення Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) [1] було доповнено нормою 443 «Порушення правил щодо карантину людей». Проте застосування названої норми не є достатньо ефективним, а практика її практичного застосування неоднозначна і суперечлива, адже суди виносять діаметрально протилежні рішення по справах – від звільнення від адміністративної відповідальності за малозначимістю правопорушення, до застосування штрафних санкцій в розмірі 170000 грн. Тому доречно проаналізувати положення ст. 443 КУпАП та визначити недоліки нормативного регулювання застосування заходів адміністративної відповідальності за порушення правил щодо карантину людей, а також визначити можливі шляхи їх вирішення.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання притягнення до відповідальності за порушення правил карантину вже традиційно виступають предметом наукових досліджень фахівців у сфері адміністративного та суміжних галузей права. Зокрема, їх піднімали у своїх наукових доробках такі вчені як: Б. В. Богдан, М. В. В'юнник, В. Б. Логвиненко, Я. І. Маслова, Р. М. Пилипов, О. М. Рєзнік, А. М. Тимчишин та інші. Однак висновки, яких доходять у своїх дослідженнях ці та інші вчені є неоднозначними, оскільки спираються на положення суперечливого законодавства. Відтак виникає потреба у більш детальному розгляді питання застосування статті 443 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Виділення недосліджених частин загальної проблеми. Попри те, що застосування положень ст. 443 КУпАП має вже більш як річну практику, відсутність ґрунтовного аналізу проблем, що виникають у ході правозастосування не дає можливості усунути наявні прогалини законодавчого регулювання адміністративної відповідальності за порушення правил карантину людей та, відповідно, не сприяє дотриманню прав особи під час здійснення відповідних проваджень.

Постановка завдання. Метою статті є аналіз особливостей застосування статті 443 Кодексу України про адміністративні правопорушення, дослідження практики притягнення осіб до адміністративної відповідальності за порушення правил щодо карантину людей та шляхів удосконалення врегулювання зазначеної сфери суспільних відносин.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ст. 1 Закону України від 6 квітня 2000 р. №1645-III «Про захист населення від інфекційних хвороб», карантин являє собою адміністративні і медико-санітарні заходи, які застосовуються для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб [2]. Наказом Міністерства охорони здоров'я України «Про внесення зміни до Переліку особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб» гостра респіраторна хвороба COVID-19 віднесена до розділу «Особливо небезпечні інфекційні хвороби» [3], що, відповідно, потребує вжиття заходів, спрямованих на попередження її поширення у суспільстві.

Відповідно до ст. 29 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» з метою запобігання поширенню на території України коронавірусу COVID-19 та з урахуванням рішення Державної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій від 10.03.2020 р. Постановою Уряду України від 11.03.2020 року №211 «Про запобігання поширенню на території України коронавірусу COVID-19» з 12.03.2020 р. було запроваджено карантин [4], який докорінно змінив життя людей, бо немає жодної сфери суспільних відносин, на який би не вплинув COVID-19.

На жаль, введення карантинних обмежень не є достатнім для попередження поширення інфекційних хвороб. Дотримання вимог законодавства забезпечується застосуванням адміністративного примусу, що включає й заходи адміністративної відповідальності. Базовою нормою адміністративного законодавства, спрямованою на боротьбу з порушниками карантинних обмежень є норми ст. 443 КУпАП «Порушення правил щодо карантину людей», диспозиція якої передбачає відповідальність за порушення правил щодо карантину людей, санітарно-гігієнічних, санітарно-протиепідемічних правил і норм, передбачених Законом України «Про захист населення від інфекційних хвороб», іншими актами законодавства, а також рішень органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами [1].

Проте застосування названої норми має ряд суттєвих проблем, які виявляються вже на стадії порушення адміністративного провадження та позначаються на результатах судової практики.

1. Положення ст. 443 КУпАП є бланкетними, тобто форми зовнішнього прояву об'єктивної сторони безпосередньо у нормі не визначаються, а здійснюється посилання на інші акти законодавства, які об'єктивно не розраховані на опис протиправних діянь [5]. Це негативно

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

позначається на діяльності відповідних працівників державних органів, які складають протоколи, адже у цих процесуальних документах має бути визначено, у чому саме проявилися протиправні дії порушника.

2. Доповнення ст. 443 КУпАП частиною 2, в якій визначається опис об'єктивної сторони порушення карантинних обмежень під час користування громадськими місцями невідомо як співвідноситься з положеннями ч. 1 названої статті, що ускладнює процес правозастосування. Адже через відсутність опису об'єктивної сторони порушення карантинних обмежень у ч. 1 ст. 443 КУпАП дозволяє кваліфікувати однотипні протиправні прояви за обома частинами названої норми.

3. Оскільки в КУпАП було введено статтю 443 17.03.2020 року, а доповнено її частиною 2 06.11.2020 року – залишається невирішеним питання про те, як повинні були вирішуватися питання про застосування заходів адміністративної відповідальності за порушення карантинних обмежень під час користування засобами громадського транспорту чи іншими громадськими місцями, вчинені до 06.11.2020 року. Фактично, накладені стягнення були надто суворими і не відповідали тяжкості вчинених протиправних діянь.

4. Названою нормою передбачено застосування заходів адміністративної відповідальності і за порушення вимог, що встановлені рішеннями органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами. Тому працівникам правозастосовчих органів необхідно постійно перевіряти наявність та зміст відповідних документів на офіційних сторінках відповідних органів (що не завжди має місце).

5. Законодавець не передбачає, щоб рішення органів місцевого самоврядування з питань боротьби з інфекційними хворобами відповідали законодавчим актам, вони виступають як самостійні джерела права, а це суперечить вимогам ч. 1 ст. 2 КУпАП, відповідно до якої законодавство України про адміністративні правопорушення складається з Кодексу України про адміністративні правопорушення та інших законів України, тоді як відповідні рішення є підзаконними нормативними актами локального рівня.

6. При вирішенні питання про застосування заходів адміністративної відповідальності за порушення карантинних обмежень не враховується ступінь вини порушника та розмір завданої шкоди. Так, об'єктивна сторона даного протиправного діяння може проявлятися як порушення відповідних правил хворою і здоровою особою. У першому випадку порушник є потенційно небезпечним для навколишніх, у другому – ні, але покарання для обох випадків буде однаковим. Хоча відповідно до положень ст. 20 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» [2] обов'язок вживати рекомендованих медичними працівниками заходів для запобігання поширенню інфекційних хвороб покладається на осіб, які хворіють на інфекційні хвороби чи є бактеріоносіями, тобто суб'єктами вказаних правопорушень, крім посадових осіб, можуть виступати лише ті громадяни, які є носіями інфекційних захворювань. Практика ж показує, що суди виносять рішення про притягнення до відповідальності й здорових осіб, є багато випадків звільнення від адміністративної відповідальності з мотивів малозначності, відсутності негативних наслідків тощо; в багатьох справах суди приймають рішення про притягнення винних до адміністративної відповідальності й призначають мінімальне покарання у вигляді штрафу [6].

7. Мінімальна сума штрафу, визначена за порушення карантинних обмежень (ч. 1 ст. 443 КУпАП) є надзвичайно високою і не розрахована на громадян, що мають середній рівень доходів. Тому в багатьох випадках призначення навіть мінімального покарання може позбавити особу засобів до існування, що суперечить завданням КУпАП.

8. Законодавець фактично урівняв застосування заходів адміністративної відповідальності за порушення карантинних обмежень, вчинених фізичним та юридичними особами, хоча тяжкість і шкідливість таких протиправних проявів може бути абсолютно різною, так само як і рівень їх доходів.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

---

9. Оскільки поняття посадової особи в КУпАП відсутнє (так само як і в інших актах законодавства), має місце практично довільне тлумачення даного терміну, внаслідок чого до адміністративної відповідальності в статусі посадової особи притягуються як працівники державних органів – державні службовці, так і суб'єкти, які не перебувають на державній службі, але забезпечують здійснення керівних функцій (керівники навчальних закладів, торгівельних підприємств, закладів охорони здоров'я, громадського харчування тощо, які працюють як наймані працівники).

10. Доповнення ст. 443 КУпАП частиною 2, яка передбачає застосування більш м'яких санкцій, ніж ті, які визначені частиною 1 є, щонайменше, нелогічним.

11. Частина 2 ст. 443 КУпАП відносить до засобів індивідуального захисту респіраторні або захисні маски, в тому числі ті, які виготовлені самостійно. Проте ефективність застосування таких масок є досить сумнівною, адже тканинні (немедичні) маски мають низьку фільтрувальну ефективність.

12. Оскільки законодавством України не передбачено обов'язку громадян носити документ, який встановлює особу, це ускладнює процес встановлення особи правопорушника, який вчинив протиправне діяння, передбачене ч. 2 ст. ст. 443 КУпАП [7, с. 51].

13. Оскільки в межах ст. 443 КУпАП вживається термін «громадяни», фактично унеможлиблює процес застосування даної норми до юридичних осіб або іноземців чи осіб без громадянства [10], хоча на практиці названі суб'єкти можуть виступати порушниками правил щодо карантину людей.

14. Матеріали судової практики [6] свідчать, що порушення правил карантину людей часто відносять до малозначних правопорушень [8], хоч об'єктивно це діяння, які завдають значної шкоди не лише фізичним особам, але й державі в цілому, її економіці.

15. Частина 2 ст. ст. 443 КУпАП передбачає відповідальність за невикористання засобів індивідуального захисту під час перебування в громадських будинках, спорудах, проте поняття громадських будинків та споруд у законодавстві відсутнє. Воно визначено на рівні підзаконного нормативного документа, зокрема, у ДБН В.2.2-9:2018, якими визначено, що громадські будинки і споруди – це загальна назва будинків і приміщень, які призначені для розміщення закладів, підприємств, організацій, які надають послуги фізичним особам (населенню) або юридичним особам (громаді та державі) [11, с. 6; 12]. Тобто до таких закладів можуть бути віднесені і заклади громадського харчування, в межах яких використання засобів індивідуального захисту є дещо ускладненим.

Серед недоліків нормативного закріплення статті 443 Кодексу України про адміністративні правопорушення, також варто зазначити проблеми її практичного застосування під час судового розгляду та відсутність єдиної судової практики в питаннях застосування адміністративних санкцій чи звільнення від адміністративної відповідальності за вказане правопорушення.

За результатами аналізу інформації з Єдиного державного реєстру судових рішень, станом на кінець листопада 2021 року за результатами пошуку «малозначність діяння за статтею 443 КУпАП» у реєстрі міститься понад 5 тисяч постанов у справах про адміністративні правопорушення, де суд обмежився усним зауваженням до правопорушника, та понад 42 тисячі справ за результатами пошуку «відсутність складу адміністративного правопорушення за статтею 443 КУпАП»; частина справ також закрита у зв'язку з недоведеністю вини порушника. Тобто практика застосування положень названої норми є надто суперечливою, що не дозволяє говорити про ефективність боротьби з названими протиправними діяннями. Варто відзначити також і те, що й позиції науковців з даного питання є неоднорідними. Так, Р. Пилипів та А. Тимчишин у своїй

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

праці «Адміністративна відповідальність за порушення правил щодо карантину людей: проблеми та перспективи» висловлюють обґрунтований сумнів стосовно правомірності віднесення адміністративних правопорушень, зумовлених порушенням статті 443 КУпАП до малозначних з огляду на можливість наявності хвороби в особи-правопорушника, що може становити загрозу для життя та здоров'я оточуючих, зокрема науковці зазначають наступне: «Для того щоб упевнено казати про те, що порушення карантинних правил не завдало шкоди суспільним інтересам, слід напевно знати, що, наприклад, особа, яка не користувалася захисною маскою в громадському місці чи транспорті, не є хворою на COVID-19. Але аналіз судової практики свідчить про те, що подібні факти на час розгляду справи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 44-3 КУпАП, не встановлювалися. При цьому людина, яка порушує те чи інше правило, не може бути впевнена в тому, що вона не є носієм хвороби» [9]. Власне наразі навіть не визначено змісту й форми документів, які підтверджують факт відсутності захворювання в конкретного суб'єкта. Більше того, МОЗ України не може навіть визначитися зі строком чинності сертифікатів про щеплення від COVID-19, довідки про одужання та ПЛР-тестів, не встановлено кількісних показників наявних антитіл, кількість яких є достатньою для відстрочення вакцинації. Всі ці та багато інших проблем не лише не сприяють результативності боротьби з хворобою, але й сіють паніку серед населення, штовхають на порушення діючих правових норм, дотримання яких могло б стати запорукою успішної боротьби з COVID-19.

Варто також відмітити, що в умовах значного поширення COVID-19 інші інфекційні хвороби, які є не менш шкідливими та можуть мати летальні наслідки або ж можуть неконтрольовано поширюватися, в тому числі й повітряно-крапельним шляхом (гострі респіраторні захворювання, пневмонія, туберкульоз та інші) взагалі залишилися практично поза увагою як законодавця, так і практиків, оскільки судові провадження за порушення правил карантину людей шляхом поширення інших, крім COVID-19 хвороб, наразі відсутні.

Не менш важливим є аналіз законності нововведень стосовно обов'язковості щеплень проти COVID-19 для певних категорій працівників (державних службовців, педагогів, працівників закладів торгівлі). Варто також відзначити, що всі вакцини, які використовуються для протидії COVID-19 є експериментальними, а перелік протипоказань відсутній і в умовах пандемії не переглядався. Сумнівною є й ефективність діючих вакцин в боротьбі з мутаціями вірусу («Дельта», «Омікрон»). Наразі також не вирішено й ряд інших питань, зокрема, застосування обмежень до осіб, що не пройшли повного курсу вакцинації та не мають медичних довідок щодо наявності протипоказань до щеплення; невирішеним залишається і питання про те, чи будуть застосовані відповідні обмеження до осіб з протипоказаннями (наприклад, в питаннях використання міжміського транспорту, відвідування торговельних, розважальних та інших закладів) тощо. Всі ці та багато інших питань природно виникають у громадян нашої держави, але питання про їх вирішення залишається відкритим.

Постановою Кабінету Міністрів України №954 від 13 вересня 2021 р. були внесені зміни до постанов Уряду від 9 грудня 2020 р. № 1236 і від 29 червня 2021 р. № 677 та були затверджені Порядок формування та використання сертифіката, що підтверджує вакцинацію від гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби; Правила підтвердження чинності COVID-сертифіката, що підтверджує вакцинацію від гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби; зразки COVID-сертифікатів, що підтверджують вакцинацію від гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, негативний результат

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

тестування або одужання особи від зазначеної хвороби [13]. Проте наявність названих підзаконних нормативних документів не вирішує багатьох питань, оскільки не передбачає права працівників Національної поліції здійснювати перевірку наявності COVID-сертифікатів; не визначає переліку протипоказань до вакцинації, не досліджує ефективності вакцин тощо.

У зв'язку з тим, що правом встановлювати окремі обмеження для осіб, які не пройшли повного курсу вакцинації наділені не лише виші органи державної влади, але й органи місцевого самоврядування, постає цілком логічне питання, які суб'єкти уповноважені здійснювати контроль за наявністю у передбачених законодавством випадках та автентичністю сертифікатів про вакцинацію, негативних результатів тестування та медичних довідок про наявність протипоказань до щеплення проти COVID-19 з метою запобігання поширенню коронавірусної хвороби, дотримання карантинних обмежень та, відповідно, притягнення осіб-правопорушників до адміністративної відповідальності за частиною 1 статті 443 КУпАП.

Відповідно до пункту 18 Постанови Кабінету Міністрів України №1236 від 9 грудня 2020 року «Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» з наступними змінами та доповненнями, з метою здійснення контролю за дотриманням обмежувальних протиепідемічних заходів на вулицях, у парках, інших громадських місцях (громадських будинках і спорудах, закладах громадського харчування, розважальних закладах (нічних клубах), громадському транспорті) працівники Національної поліції, Національної гвардії, посадові особи, уповноважені органами місцевого самоврядування, мають право проводити вибіркочу перевірку документів, що посвідчують особу, підтверджують громадянство чи її спеціальний статус, а також довідок про звернення за захистом в Україні, виданих відповідно до Закону України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту», а також документів, що підтверджують вакцинацію від COVID-19, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби у випадках, коли це є підставою для незастосування обмежувальних протиепідемічних заходів, передбачених для відповідних рівнів епідемічної небезпеки.

Перевірка чинності COVID-сертифіката здійснюється зазначеними уповноваженими особами з використанням мобільного додатка Порталу Дія або в інших інформаційних системах (тобто виникає об'єктивна потреба у громадян активізувати відповідний додаток, що не завжди відповідає їх інтерсам, релігійним переконанням тощо), засобами яких здійснюється підтвердження його чинності, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 29 червня 2021 р. № 677 «Деякі питання формування та використання сертифіката, що підтверджує вакцинацію від гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, негативний результат тестування або одужання особи від зазначеної хвороби» [14].

Однак частиною першою статті 24 Закону України від 02.07.2015 р. №580-VIII «Про Національну поліцію» передбачено виконання інших (додаткових) повноважень може бути покладене на поліцію виключно законом [15], тоді як названі вище акти є підзаконними, в силу чого виконання обов'язків працівниками Національної поліції часто є ускладненим. Адже, з одного боку, відповідними підзаконними актами вони зобов'язуються до перевірки наявності сертифікатів, але з іншого боку, здійснення відповідних дій є незаконним, бо ст. 32 Закону України «Про Національну поліцію» визначено вичерпний перелік підстав, за наявності яких поліцейський має право вимагати в особи пред'явлення нею документів, що посвідчують особу, та/або документів, що підтверджують відповідне право особи, у спосіб, який дає можливість поліцейському прочитати та зафіксувати дані, що містяться в документах [15].

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

Підсумовуючи вище визначене, вважаємо за необхідне в межах ст. 443 КУпАП виділити три частини, перша з яких мала бути спрямована на застосування заходів адміністративної відповідальності до громадян, які об'єктивно порушили карантинні вимоги, але не є носіями інфекційних хвороб, на підтвердження чого подали необхідні медичні документи. Тобто відповідні протиправні діяння мають визнаватися правопорушеннями з формальним складом і передбачати мінімальне покарання, яке вказує на невідворотність реакції держави на факти протиправних проявів [16, с. 97]. Частина 2 ст. 443 КУпАП має описувати склади порушення карантинних обмежень особами, які є носіями інфекційних хвороб. Частиною 3 названої норми має бути передбачена адміністративна відповідальність посадових осіб державних органів, а також юридичних осіб за порушення карантинних обмежень та невжиття заходів, спрямованих на їх попередження. Крім того, доречно передбачити в межах Закону України «Про Національну поліцію» право поліцейських вимагати в особи пред'явлення нею документів, що посвідчують особу, та/або документів, що підтверджують відповідне право особи, в тому числі здійснювати контрольні перевірки наявності таких документів.

Висновки. Застосування державою заходів адміністративної відповідальності за порушення правил щодо карантину людей є важливим кроком у напрямку забезпечення санітарно-епідемічного благополуччя населення та боротьби з інфекційними хворобами. Проте політика держави, яка реалізовується у вказаному напрямку, має бути виваженою та послідовною, передбачати не лише юридичну можливість застосування заходів адміністративної відповідальності, але й реальність та однозначність її практичного застосування. Проте, як показує практика, нормативно-правове регулювання застосування заходів адміністративної відповідальності за ст. 443 КУпАП має цілий ряд проблем, пов'язаних з формулюванням диспозицій та розмірів санкцій даної норми; процесуальними можливостями уповноважених осіб щодо встановлення особи порушника; визнанням суб'єктом названого протиправного діяння не лише громадян України та посадових осіб державних органів, але й іноземців, осіб без громадянства, юридичних осіб; виробленням єдиної судової практики застосування положень ст. 443 КУпАП; дотриманням медичної таємниці тощо.

Враховуючи вищезазначене, виникає необхідність більш детального дослідження проблематики застосування статті 443 КУпАП, узгодження законодавства у сфері санітарно-епідеміологічного благополуччя населення та удосконалення інституту адміністративної відповідальності за порушення карантинних норм та правил, визначених чинними нормативно-правовими актами.

Література

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 № 8073-X у редакції від 26.11.2021. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення 04.12.2021 року).
2. Про захист населення від інфекційних хвороб: Закон України від 6 квітня 2000 р. №1645-III у редакції від 16.06.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14> (дата звернення 04.12.2021 року).
3. Про внесення зміни до Переліку особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб, затвердженого наказом Міністерства охорони здоров'я України від 19 липня 1995 р. №133: наказ Міністерства охорони здоров'я України від 25 лютого 2020 р. №521. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0521282-20#Text> (дата звернення 04.12.2021 року)
4. Про запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: постанова Кабінету Міністрів України від 11 березня 2020 р. №211. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/211-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення 04.12.2021 року).
5. Маслова Я. І. Адміністративна відповідальність за порушення карантинних заходів в умовах пандемії коронавірусної інфекції / Я. І. Маслова // Правове життя сучасної України : у 3 т. : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 15 трав. 2020 р.) / відп. ред. М. Р. Аракелян. – Одеса : Гельветика, 2020. – Т. 2. – С. 52-54. URL: <https://hdl.handle.net/11300/12708>.
6. Єдиний державний реєстр судових рішень.. URL:<https://reyestr.court.gov.ua/> (дата звернення: 23.11.2021 року)

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО

---

7. Логвиненко В.Б. Проблеми нормативно-правового забезпечення протидії COVID-19 органами національної поліції. № 2 (2020): Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права. URL: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2020.2.8>

8. Малозначні правопорушення: Вознесенським міськрайонним судом Миколаївської області узагальнено практику за перше півріччя 2018 року: архів новин. Судова влада України. URL: <https://ics.gov.ua/archive/528126/> (дата звернення 04.12.2021 року).

9. Пилипів Р., Тимчишин А. Адміністративна відповідальність за порушення правил щодо карантину людей: проблеми та перспективи. Юридичний вісник. 2020. № 3. URL: <https://doi.org/10.32837/yuv.v0i3.1937>

10. Богдан Б. В. Юридична відповідальність за порушення заходів щодо запобігання інфекційним хворобам. Актуальні проблеми держави і права. 2020. № 86. URL: <https://doi.org/10.32837/apdp.v0i86.2400>

11. Про затвердження ДБН В.2.2-9:2018 Громадські будинки та споруди. Основні положення: наказ Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 28.09.2018 № 260. URL: <https://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2019/03/V229-2018.pdf>

12. Про будівельні норми: Закон України від 05.11.2009 р. 1704-VI у редакції від 03.04.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1704-17#Text> (дата звернення 02.12.2021 року).

13. Про внесення змін до постанов Кабінету Міністрів України від 9 грудня 2020 р. № 1236 і від 29 червня 2021 р. № 677: постанова Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2021 р. № 954. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/954-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення 01.12.2021 року).

14. Про встановлення карантину та запровадження обмежувальних протиепідемічних заходів з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2: постанова Кабінету Міністрів України від 09 грудня 2020 року №1236 у редакції від 08.11.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1236-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення 04.12.2021 року).

15. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. №580-VIII у редакції від 08.08.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення 04.12.2021 року).

16. Шестак Л. В. Сутність та значення попередження як виду адміністративного стягнення. Проблеми захисту прав та свобод людини і громадянина: матеріали IV Всеукраїнської наук.-практ. конф. молодих вчених і студентів, (Чернігів, 17-18 травня 2017 р.). Чернігів: Черніг. нац. технол. ун-т, 2017. С. 95-98.

Надійшла 5.01.2023

Бібліографічний опис для цитування:

Шестак Л. В. Проблеми адміністративної відповідальності за порушення карантинних обмежень / Л. В. Шестак, В. В. Канаєва // Актуальні проблеми юридичної науки та практики. – 2023. – № 1 (7). – С. 13-20